

(המשך מעמוד 19)

דונס-שלחין תמורת 150 דונם, בדואי יכול לקבל בית, הוא יכול לקבל את כל הזכויות לפי החוקים הקודמים, ועוד מוסיפים לו אופציה חדשה. רבותי, פה מדובר על אוכלוסיה! לא מדובר פה על יהודי, שיש לתת לו פיצויים. מדובר על אוכלוסיה שלמה, שאין מקימים לה התיישבות במקום אחר, שאין נותנים לה כפרים חדשים כפי שהיא רוצה, כי אם רוצים לכלוא אותה בשיכונים, בסלאמס, כדי שיספקו עבודה זולה למשקיהסביבה היהודיים. על זה הוויכוח. הוויכוח איננו על זה שהפיצויים הם עלובים ומגוחכים, שזוג מכנסים של חברי-בנסת, שלא לדבר על הליפה, עולה יותר מאשר סכום הפיצויים עבור דונם של אדמה, שעליה יושבים חמשת אלפים שנה.

לא על זה מדובר, על זה אפשר להתווכח ולהגיש הסתייגויות. אנחנו נגיש ודאי הרבה עשרות התייגויות. אבל לא על זה הוויכוח האמיתי.

הוויכוח האמיתי הוא על כך שאין באים אל הברזאים ואומרים להם: אתם צריכים לזון מבאן, ואנחנו נעביר אתכם למקום אחר, נקים לכם מוסגרת דהיום חדשים, כפי שאתם רוצים, בעיריות הקדאיות.

אבל הגישה היא: בנגב הגדול והעצום הזה אין מקום, במדינת ישראל כולה אין מקום בשביל הברזאים האלה, כי הרי בעצם רוצים לפזר ולסלק אותם, כדי שיעלמו מעני פני האדמה של הארץ הזאת. זה הצד הלאומני-הגזעני שבהצעת-חוק זו. לא היה עולה על הדעת שאינו ממסלה שהיא, אפילו הממשלה הזאת, אפילו שר-המישפטים הזה, היו מגישים חוק כזה אילו היה מדובר על אוכלוסיה יהודית. זה לא היה עולה על הדעת, אבל מכיוון שאלה הם בדואים, שבתת-הכרה מתייחסים אליהם כאל תתי-אדם, באים ה"פיתרונות" האלה.

תופיק זיאר: הם בעלי הכרה הרבה יותר משר-המישפטים, האמן לי.

השייח' אברהם אבינו

אורי אבנרי: גברתי היושבת-ראש, הברזאים האלה חיים על האדמה הזאת לא עשר שנים ולא מאה שנים. כאשר אברהם אבינו הגיע לארץ הזאת — והרי הוא לא היה אלא שייח' בדואי — וירד לנגב, הברזאים האלה כבר ישבו שם. התנ"ך מצייין שהם קיבלו אותו יפה.

האם רוצים למחוק עכשיו חמשת אלפים או עשרת אלפים שנים של היסטוריה של הן ארץ הזאת? ריבוננו של עולם, הרי זו הכוונה!
גדעון האוזנר: הם באמת טיזרו אותה, הם טיזרו אותה עם הבארות.
תופיק טובי: עכשיו מגרשים אותם.

אורי אבנרי: אבל גברתי היושבת-ראש, אל נשלה את עצמנו. החוק הזה אינו מכונן נגד הברזאים בלבד, אל תשלו את עצמכם, אם המזימה הזאת תקום, ויראו שאפשר לבצע דברים כאלה במישטר הדמוקרטי הישראלי, במיבצר היחידי של הדמוקרטיה במזרח התיכון, מחר יבוא שר-המישפטים הזה ויגיש חוק כזה גם לגבי הגדה המערבית ורצועת עזה, ומחרתים גם לגבי הגליל. אם זה אפשרי, אם אפשר במדינת-ישראל הדמוקרטית לחוקק חוקיתועבה כאלה, אותם אנשים שהגישו את החוק הזה יגישו חוקים נוספים, ואם לא יהיה תירוץ של שדה-תעופה, ימצא תירוץ אחר.

אינני מאמין בתירוצים הביטחוניים, יש ויכוח על הביטחון. זה לא שייך לוויכוח הזה, אם כי בעקפיין זה שייך. רוצים להקים שדות-תעופה אחרים, אם כן, מדוע להתחיל דווקא בשדה-תעופה הזה? האם בכלל צריכים את כל שדות-תעופה האלה? אני לא לגמרי בטוח בכך, אינני משוכנע. יש אלופים-לשעבר שאינם משוכנעים שכל מה שהיה בסניף צבאי להיות עכשיו בנגב, יש על זה ויכוח. שר-הביטחון לא בא לדין הזה, וגם זה קצת מטיל אור על הביטחוניות של הביטחון הזה שעליו מדובר, ושחבריה-הכנסת יעקב גרוס מאגודת-ישראל הוא המטיף העיקרי לו.

חברי-הכנסת גרוס מטיף לכודנו, לחיינו צה"ל לשעבר, על קדושת הביטחון, הוא הפטי רון של אכרביה-המושי, שה בחוריה-היושבה המושי-תמימים, שה ארץ הבנות המשתמטות, שה מיפלגה שלמה של השתמטות, יש לו החוצפה התהומית להטיף לנו לחיינו צה"ל לשעבר, דאגה לביטחון המדינה!

הוגה-הדעות הבריטי סמואל ג'ונסון אמר: "הפטר ריוטיום הוא המיפלט האחרון של המנוול", "Patriotism is the last refuge of the scoundrel". אצלנו בארץ, הביטחון הוא לא פעם המיפלט האחרון של נוכל.

הכולדורז והטנק

אנחנו הולכים להפעיל את צה"ל נגד אוכלוסיה שלמה: נגד אוכלוסיה שהיתה נאמנה לישראל ללא גבול. כאשר נפלו לידנו תיקי המודיעין של צבאות-ערב, נמצא שלא היה בה אף משתף-פעולה אחד עם אויבי ישראל, למרות שזו אוכלוסיה נידדת, למרות שהשטח שלה חשוף ופתוח. אוכלוסיה זו באמת הוכיחה את נאמנותה למדינת-ישראל, האם מחר יופעלו יחידות צה"ל נגד אוכלוסיה זו?

מאיר פעלי: אורי, הם שיתפו איתנו פעולה במלחמת-העצמאות.

ח"כ פזאטו (בין עוריו) ממתין לתוצאות ההצבעה בוועדת-הכנסת

נטע זר

נאמתי נאום קצר להבהרת העניין, והיה נדמה לי, בעת הנאום, שאני מבטא הפעם את דעת הרוב הגדול, בין השאר אמרתי:

אורי אבנרי: אני מבקש להבחין הבחן היטב בין שתי סוגיות: אחת — האם צריך להסיר את חסינותו של חבריה-הכנסת פלאטורשורן מטעמים מישפטיים; שנייה — אופיו המיוחד, האישי, של חבריה-הכנסת פלאטורשורן. אין בין זה לזה דבר.

השאלה שאנו חייבים להציבה לעצמנו היא: האם היינו, בנסיבות הנתונות, מצביעים בעד הסרת חסינותו של כל חבריה-כנסת אחר, ויהא הפופולרי ביותר בכנסת? אני משיב בלא היסוס: כן.

הכנסת אינה קיימת כדי לשפוט. איננו יושבים כאן כרשות שיפוטית, כמו בית-הלורדים הבריטי, למשל. כל תפקידו כאן הוא לקבוע אם היועץ המישפטי פעל, על-פני הדברים, בלי משוא-פנים פוליטי, אם אין כאן אקט של התנכלות מבחינה פוליטית, אם אין פגיעה בנכס הפרלמנטרי החשוב הזה — החסינות.

כל מי שבא להתנגד להסרת החסינות, הייב לטעון באוזני הכנסת שיש כאן משוא-פנים של היועץ המישפטי. מי שאינו טוען כך, אינו יכול להתנגד להסרת החסינות, מכיוון שרק בית-המישפט מוסמך לקבוע אם חבריה-הכנסת המסויים אשם, על-פני כתב-האישום, או זכאי. זה ההגיון הפשוט של הדברים.

בדיון הזה אי-אפשר להתעלם מהתופעה המיוחדת הזאת של חבריה-הכנסת פלאטורשורן. אחרי שאמרתי שהייתי מצביע בעד הסרת החסינות גם אילו היה מדובר במישהו אחר בבית הזה, אני חייב לומר שחבריה-הכנסת פלאטורשורן הוא נטע זר בכנסת של ישראל. עצם בחירתו היא תופעה מדאיגה בחיים הפרלמנטריים שלנו. אני סבור שאין מקום בכנסת הישראלית לאדם המבוקש בתוסילב על-ידי מישטרה וזה, בעוון עבירות שיש עימן קלון, אדם שלא התייצב למישפט במדינת-חוק דמוקרטית, שנמ' לט למדינת-ישראל ושהפך את הכנסת של ישראל לעיר-מיקלט לעבריינים ולחשודים בעבירות.

האריה, הדב והנחש

ה נושא העיקרי בשבוע האחרון של המושב, מלבד פרשת הברזאים ואיגוד-השוטרים (מוכן שתמכנו בשוטרים) היה, כמובן, אי-האמון בממשלה. ארבע סיעות — המערך, של"י, ש"י ורק"ה, הגישו הצעות אי-אמון, על רקע ליל-הברווזים. את הצעתנו נימק מאיר פעלי, שהגדיר את הממשלה כ"ממשלת הדי-סונאנס הלאומי" והצביע על מחלדלה.

במהלך הוויכוח ניסיתי להבהיר את ההבדל בין המערך והליכוד. הליכוד טוען כי המערך הוריש לו מישטר רע. המערך אינו מכחיש זאת, אך טוען שהליכוד הוא יותר רע. ניסיתי לשמש כבורר ביניהם:

אורי אבנרי: כאשר ניסו איש מפני הארי ופגעו הדב, ובא הבית וסמך ידו על הקיר ונשכו הנחש. הלא חושך יום-אדוני ולא אור, ואפל ולא נוגה לו. שנאתי מאסתי חגיכם, ולא אריה בעצרותיכם. **

הממשלה הזאת הוכיחה את האומה מן הפח אל הפחת. העם מאם באולקוס של המערך ובחר בסרטן של הליכוד. המערך השאיר אחריו אדמה רוחק, הליכוד לא ישאיר אחריו אדמה בכלל. בכל אשר נוגעת הממשלה הזאת, היא זורעת הרס וחורבן.

ממשלת הליכוד, הממאסה את החיים על האוכלוסיה, המכניסה את המדינה למינהרה שאין שביב של אור מבהיק אף בקצה. מקבלת על עצמה אחריות נוראה לגבי רוחו של העם. מה נשאר מישראל היפה שלמענה לחמנו? מתולכת בארץ בדיחה האומרת שהממשלה עומדת להחליט על הקדמת הבחירות, כדי להפחית שליש מהעור גש שהוטל על העם הזה, בזכות התנהגותו הטובה. חוששני שבדיחה זו, אך כדיחה היא, והעם הזה, שהביא על עצמו את ממשלת הליכוד, לא ינכרה לו אף יום אחד מהעונש. הוא ישא בעונש על תומו.

* מימין צבי וילדר, משמאל עורדיין יצחק לאור.
** 199 עמוס, פרק ה'.

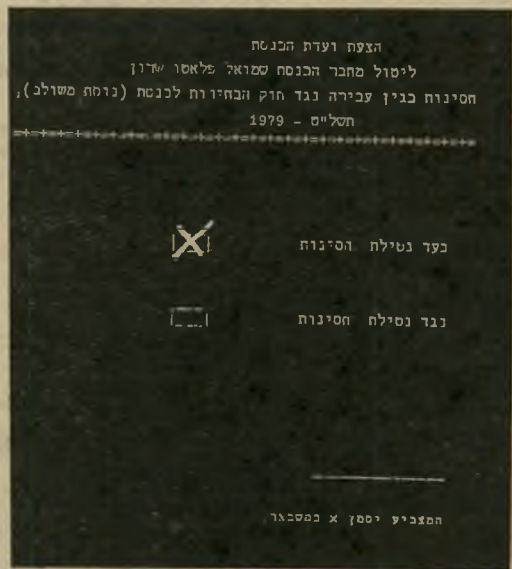
אורי אבנרי: אני יודע. כולנו בבית הזה יודעים זאת, ואיש אינו מעז לטעון אחרת.

האם מחר, בחסותו של חוקיתועבה זה, יפעילו נגדה את כוחות צה"ל? ואני מזכיר, גברתי, היושבת-ראש, את הנוסח המקורי של הצעת-החוק, ששופץ בצורה סמנטית בדרך אל הכנסת. בנוסח המקורי היה כתוב: אפשר להפעיל את "כוחות-עזר ממלכתיים" לאכיפת חוק זה.

יהיה צורך להפעיל את צה"ל נגד העם הזה. מי מעוניין בזה, ריבוננו של עולם? מה ההגיון הלאומי בזה?

האם ממשלת ישראל אינה יכולה לדבר עם האוכלוסיה הזאת, למצוא לה פיתרון? הפיתרון הוא: כפרים חקלי איים במקומות אחרים, בנגב, על פי תוכנית-פיתוח מסוג התוכניות הקיימות לגבי אוכלוסיה יהודית. אין שום בעיה.

מוז שנה וחצי יודעת ממשלת ישראל שהיא הולכת

טופס ההצבעה במליאת הכנסת

וכל ח"כ אחר

לפנות את סיני; שיש להקים את שדות-התעופה. היא יודעת גם היכן יהיו שדות-התעופה.

אם כן, איזו ממשלה זה, ריבוננו-שדעידום? שנה וחצי של שדומיאליזם טוטאליטרי, של חר סרי-מחשבה, חוסר תיכונן וביצוע, ועכשיו, לפי תע, באים להשתמש בבורדור העברי, בטנק העברי, ולענות בשרשרות על אוכלוסיה זו.

גברתי היושבת-ראש, את החוק הזה יש להחזיר לממשלה, ואילו היה קורטוב של שכלי-ישר לממשלה הזאת, היא היתה עושה את זה בעצמה.

עיר מקלט לעבריינים

שלומית אלוני סיפרה, בשיחה שמושב-למושב: אין צורך בשוערים בגן-עזן ובגיהנום. כל אדם יודע בעצמו לאן הוא שייך, ולשם הוא יגיע.

נכרתי בזה כאשר קם משה שמיר לנאום נגד הסרת החסינות של שמואל פלאטורשורן. היה זה כאילו מובן מאליו: שני הדוברים שזיכרו נגד הסרת החסינות היו אנשי הימין (שמיר וגוסטאב בדיאן מהליכוד), בעוד שאני נאמתי למען הסרת החסינות, וכך עשה גם תופיק טובי, המערך, הדמוקרטים, ש"י וכל הדתיים לא דיברו כלל.

מה הקשר בין ארץ-ישראל השלמה והתופעה ששמה פלאטו? השד יודע. אך איכשהו זה טבעי לגמרי, שנא-מר: הלך הורזיר אצל העורב.